

Kärlek-vanmakt-längtan

AnnaCarin Englunds bildvärld.

Frågan är rak och enkel. Varför bilder? Varför tavlor? Varför poesi och musik?

Ja, varför går vi ibland runt och söker kärleken?

Jag tror att svaret är ganska enkelt. Vi söker motiveringen till vårt liv.

När jag skall försöka mig på ytterligare motiv varför vi lever så går jag till en gammal fransk poet och konstkritiker, Charles Baudelaire.

Han skrev en prosadikt:

” Berusa dig med vin eller poesi, med kärlek eller drömmar.”

Ungefär så skrev han, och så menade han. Den insikten har hjälpt mig många stunder av trötthet

Och leda. Berusar mig med kärlek.

Och det är där AnnaCarin Englund kommer in i bilden.

Hennes måleri - som jag här skall försöka tolka - på mitt sätt - det ger mig en slags tröst och livsglädje.

Det är inte de bästa av ord kring hennes konst. Men de ger i alla fall en ingång till hennes starka värld av hyllningar till kvinnan och livet.

Rastlösheten och ledan bor inte i hennes bildvärld. Men väl en kämparstor ömhet och längtan.

Vad längtar hon då efter ? Vad längtar jag till ? Och du ? Jo, vi bär alla på den ständiga frågan om varför, varthän ? Och i brist på annat får vi nöja oss med den franske poetens prosadikt om nödvändighet av berusning.

Så över till tekniken. AnnaCarin Englund har en teknik som hon behärskar till fulländning.

Men för mig är tekniken fullständigt ointressant. Såväl AnnaCarin Englund som jag är ganska ointresserad av tekniken.

Man målar ju egentligen med hjärtat, ej med handen.

Jag har en mycket god vän som jag delar mitt musikintresse med.

Vi kan tala långa stunder om jazzmusik och bildkonst. Men när han kommer in på teknik, så talar han för döva öron. Här vill jag allvarligt citera den strålande norrlandsmålaren Kalle Hedberg.

Han sa (och lyssna nu mycket väl), han sa:

” Tekniken betyder något, men viljan, anspänningen har mycket större värde.

Det är större att se en konstnär stupa i kamp med svårigheterna, framför att gå i ledband i en lättjefull massa!"

Ord och inga visor.

Så allt tal om teknik blir ointressant för den som inte målar eller skriver partitur eller opera.

Vad söker vi då?

Ja, jag kan inte se annat än att vi får stilla vår nyfikenhet genom att försöka bli vän med gestalterna i till exempel AnnaCarin Englunds bildvärld.

Ja, vi bjuder upp dem till dans. Försöker att kika in i dessa stora damers djupa vackra ögon, och försöka att bli deras vän och förtrogne.

Hitta på egna namn på dem så kanske de till slut lyssnar och ger dig förtroenden.

Har du tur är det de som bjuder upp dig till dans.

Så har jag av och tillunder mitt "konstliv" agerat och tro mig, det har hänt att jag mött nya bekanskskaper emellanåt. Det har till och med hänt att de skänkt mig ett rikare liv.

Halleluja igen

Hur skriver eller talar man om konst för att till exempel nå fram till en publik ?

Jag har gjort det många gånger och vet vid det här laget att man måste försöka göra konstpubliken till spejare. Man måste öppna dörren, man måste ut på vandring in i det okända.

Det okända rymmer ofta det du söker. Bäst om du själv får hitta svaren.

Ibland kanske du till och med får svar på frågor du inte ens vetat om att du burit på.

AnnaCarin Englund gör det inte svårt för dig eller mig.

Hon visar oss sina enorma kvinnor, magiskt laddade med sina stora ögon vädjar de till oss och ber om vår ömhet. Om du tar det där med spejaren på allvar - och det måste du om du skall vara med i den här leken - ja, då välkomnas du in i en värld av magisk utstrålning, och du är förlorad, du har hittat in.

När jag hade skrivit mot slutet av denna text så kom min granne på sitt sedvanliga morgonbesök.

Han är en klok nyfiken man som säger att han " älskar " konst.

Genast fick han syn på ett foto som låg framme.

Det var ett foto av en bild som AnnaCarin Englund målat. Han blev begeistrad.

Målningens titel är " Be a light in the dark " Det är en stor målning av en stor kvinna med stora ögon (160 *60 cm)

-”Varför”, sa jag till min nu salige granne. ” Säg mig varför du denna kyliga dag nu utbrister i glädjorus inför en målning?”

- ” Nej, sa han. Inga ord nu. De bara förstör min upplevelse. ”

Och kanske har han rätt, min gode granne, kanske ska man inte prata sönder upplevelsen utan bara tacka ja och stillsamt nynna sig igenom damernas vals om man har tur att bli uppbjuden till dans.

Stig Åke Stålnacke